


Bibel OCH BEKÄNNELSE

Nr 2 2007 – ÅRGÅNG 21. LUTHERSKA BEKÄNNELSEKYRKANS TIDNING



Eftersom vi tror att Jesus har dött och uppstått, så tror vi också att Gud ska föra fram dem som insomnat i Jesu namn tillsammans med honom” (1 Tess 4:14).

BIBEL OCH BEKÄNNELSE

Lutherska Bekännelsekyrkans tidning.

Utkommer med 6 nr om året.

Frivillig prenumerationsavgift kr. 150:– pr. år.

Redaktion:

Egil Edvardsen (ansv. red.), Kjell Petter Bakken, Sverre Brandal, Birgitta Erlandsson, Gunilla Hedkvist och Stefan Sjöqvist.

Redaktionens adress:

Bibel och Bekännelse, c/o Egil Edvardsen, Solåsveien 20, N-4330 Ålgård, Norge.

E-mail: egil.edvardsen@luthersk-kerke.no

Internett: www.lbk.cc

Frivillig prenumerationsavgift och gåvor till Bibel och Bekännelse:

LBK:s postgiro 22 73 36-5.

Märk talongen: »Till Bibel och Bekännelse».



LUTHERSKA BEKÄNNELSE- KYRKAN (LBK)

• Lutherska Bekännelsekyrkan är en evangelisk luthersk kyrka som tror att Gud har skänkt hela världen glädjebudskapet om den försoning som skett i Kristus. Vi tror att Jesus Kristus till sin natur är sann Gud, att han har blivit människa för vår skull, levtt ett syndfritt liv, lidit och dött i vårt ställe och uppstått från de döda. Genom tron tar vi emot denna försoning, får förlåtelse för våra synder och har löfte om evigt liv tillsammans med Gud. Syftet med vår kyrkas existens är att föra vidare detta glädjebudskap, och att samlas kring predikan, dop och nattvard för att växa i den tro vi fått av Gud.

• Vår kyrkas tro har en enda grundval, nämligen det Ord som Gud har gett oss i Gamla och Nya testamentets heliga skrifter. Det är Gud själv som har inspirerat de mänskliga författarna till Bibelns 66 böcker, och därför ska dessa skrifter inte förstås som mänskliga produkter utan som Guds eget ord. Bibelns ord är den enda normen för sann kristen lära. Vi tror att Bibeln ska läsas utifrån dess egna anspråk och karaktär. Poesi ska läsas som poesi, historia som historia och så vidare.

• Vi bekänner oss till de lutherska bekännelse-skrifterna samlade i Konkordieboken från år 1580, eftersom vi funnit att de helt överensstämmer med vår kyrkas enda grundval: Bibeln.

• Vår tro är inte ny, utan har funnits i alla tider, där människor har tagit till sig Guds ord och rättat sig efter det. Eftersom vi har förstått att vi är stora syndare inför Gud behöver vi Guds ords rena och klara undervisning, där förlåtelse och upprättelse skänks åt oss genom förkunnelsen av Jesu försoningsverk.

• LBK delar tro och kyrkogemenskap med KELK, den Konfessionella evangelisk-lutherska konferensen, som består av ett tjugotal kyrkor runtom i världen, bland annat Evangelisch-Lutherische Freikirche i Tyskland, Evangelical Lutheran Synod och Wisconsin Evangelical Lutheran Synod i USA. Tillsammans är vi omkring en halv miljon kristna i denna internationella gemenskap, och det är vår önskan att allt fler ska dela vår gemenskap, där Frälsaren Jesus och syndernas förlåtelse alltid står i centrum.

redaktionellt

Mat i rätt tid

Det är viktigt att äta. Den som slutar äta kommer till sist att dö. Samma sak gäller på det andliga området. Där är det minst lika viktigt att äta. Den som slutar ta till sig andlig näring kommer till slut andligt talat att dö. Tron dör om vi inte tar till oss Guds ord, dvs. om vi inte hör Guds ord. »Saliga är de som lyssnar till Guds ord och bevarar det», sa Jesus (Luk 11:28).

Gud har gett sin kyrka på jorden tjänare som ska sörja för att de troende får tillräckligt med andlig föda. Dessa tjänare bör hela tiden se till att de troende får tillräckligt med mat. För om de inte gör det blir de troende inte uppbyggda i tron. I stället kommer tron att dö. Kyrkan liknas ofta vid en kropp. Bibeln säger att de troende utgör en kropp där Kristus är huvudet och de troende lemmarna. Vi ger varje dag vår kropp mat för att den ska bli stark och växa och hålla sig frisk. Så är det också med Kristi lemmar som är kyrkan. För att den ska bli stark och växa och hålla sig frisk måste den få näring. Därför har Gud inrättat det offentliga prediko-ämbetet för att de som gör tjänst i detta ämbete ska sörja för att kroppen växer. Paulus skriver att Kristus »gav några till apostlar, andra till profeter, andra till evangelister och andra till herdar och lärare. De skulle utrusta de heliga till att utföra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp» (Ef 4:11-12).

Alla dessa tjänare som på olika sätt ger de troende näring genom Guds ord behöver själva hämta näring och daglig styrka från Guds ord. För det tjänar inget till att de fortsätter att ge andra mat om de inte själva tar till sig näring. Därför behöver alla som arbetar i Guds rike både uppmuntran, tröst och undervisning från Guds ord. Framför allt behöver de daglig kraft att vara trofasta i sin tjänst.

I Bibeln liknas tjänarna vid förvaltare som blir satta att ge de andra tjänarna mat i rätt tid. Husets herre har själv sörjt för att det finns tillräckligt med mat och dryck. Förvaltarens uppgift är bara att se till att maten blir utdelad på rätt sätt och i rätt tid. Salig är »den tjänare som hans herre finner göra så, när han kommer», säger Jesus (Luk 12:43). Mer än så förväntar sig inte herren av sin förvaltare. Om han gör det som han har fått uppdrag att göra är han en klok och trogen förvaltare som utför sitt ämbete och sin uppgift på rätt sätt.

Att det finns tillräckligt mycket mat har Herren Jesus själv sörjt för. Allt är iordninggjort. Allt är färdigt. Jesus är själv livets bröd. Den som äter av detta bröd ska aldrig i evighet svälta. Och fatet som den dyrbara himmelska maten, livets bröd, bärs in på är evangeliet i Ord och sakrament. Det är därför förvaltarens huvuduppgift att förkunna evangeliet rätt och förvalta sakramenten rätt. Han ska dela ut Guds ord så att det blir till tillrättvisning, förmaning, undervisning, uppbyggelse, tröst och uppmuntran.

Det är inte så att de som förkunnar Guds ord själva ska hitta på det. Guds tjänare behöver inte själva laga maten de ska servera. Maten är redan färdig. De har bara till uppgift att servera den. Må Gud nu och alltid ge sin kyrka trogna och kloka förkunnare som ger rätt mat i rätt tid, dvs. troget delar ut Guds ord till förmaning, vägledning, tröst och uppmuntran.

Egil Edvardsen

En Gud för de svaga

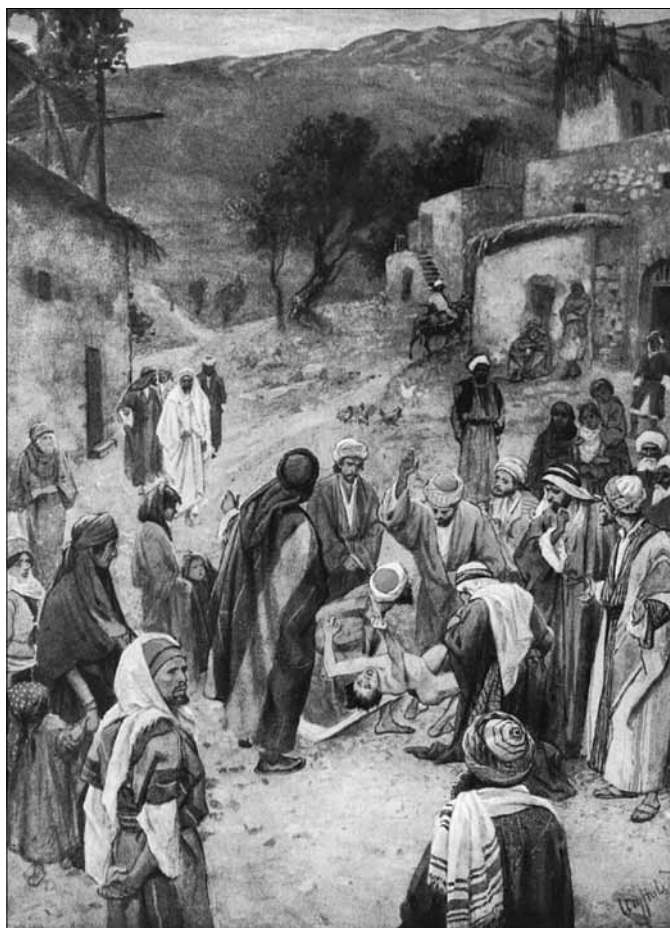
Predikotext: Mark 9,14-29

Av Peter Öman

Jag tror att de flesta av er har en dator hemma. Det känns som om det blir svårare och svårare i vårt samhälle att klara sig utan dator. När man väl skaffat en dator inser man snabbt att det vore väldigt bra att också ha tillgång till Internet, så då ska man försöka beställa en uppkoppling. När jag och min fru hade skaffat Internet hemma, var det med ganska stor tillförsikt vi packade upp de olika sladdarna och läste instruktioner för hur man skulle koppla in modemmet. När allt var klart och vi skulle försöka surfa var dock modemmet inte med på noterna. Något var fel, men vi hade ingen aning om vad. Vi behövde hjälp. Vi befinner oss ofta i situationer i vardagslivet då vår egen kunskap och förmåga inte räcker till och vi måste be någon om hjälp. Ibland finns det någon vi kan ringa som verkligen kan hjälpa, men ibland, som i exemplet med vår Internet-uppkoppling, kontaktar vi någon vi tror ska kunna lösa problemet bara för att inse att de inte har så mycket att komma med.

I dagens text ser vi ett exempel på en man som söker hjälp först av Jesu lärjungar och sedan av frälsaren själv. Hans son plågades av en ond ande, en ande som hindrade honom att höra och tala. Dessutom orsakade anden anfall som vi

kan tycka påminner om epilepsianfall. Pojken föll ibland ihop, blev spänd i kroppen och tuggade fradga. När pappan hittade lärjungarna var inte Jesus där. Petrus, Jakob och Johannes hade följt med Jesus upp till förklaringsberget och fått se Jesu härlighet, och när de fyra kommer tillbaka hittar de en stor folksamling. Pappan har sökt lärjungarnas hjälp, men de har



misslyckats med att bota pojken. För pappan och sonen är det något stort och livsavgörande de hoppas på. Ända sedan barndomen har sonen lidit av de handikapp som besattheten orsakar. Att vara dövstum var förmodligen något ännu allvarigare på den tiden än idag. Det fanns inga hjälpmedel som

gjorde vardagen lättare, inga uppfinningar som var till för att låta den handikappade leva ett normalt liv. Förhoppningsvis blev man omhändertagen av sin familj, men för många av de handikappade som möter oss i Bibeln var tiggandet den enda utvägen. Vi förstår också att pappan var desperat. Hans son plågades inte bara av sin dövstumhet, han led också av epilepsiliknande attacker. Som om inte det var nog visste pappan också att det fanns något mer än en kroppslig dimension på hans sons problem. Hans son var besatt. En ond ande orsakade alla de symptom vi idag med självklarhet skulle betrakta som enbart fysiologiska. Det är svårt att föreställa sig hur det är att ha ett svårt handikappat barn när man inte har någon erfarenhet av hur det är. Särskilt när ingen verkar kunna hjälpa. Nu har pappan vänt sig till Jesu lärjungar, men inte heller de kunde göra något.

Jesus varnar oss på flera ställen i Bibeln för att tro att någons sjukdom, handikapp eller plötsliga död beror på att denne skulle vara en större syndare än oss andra. Men för att

förstå den mänskliga situationen, kan vi jämföra oss med sonen i dagens bibeltext. Innan Jesus kommer till platsen har den onde anden pojken i ett fast grepp. Det verkar inte finnas någon hjälp att få. På samma sätt har Satan faktiskt varje otroende människa i ett fast grepp. Inte så att hon är besatt,

men han har henne i sitt våld och hon är oförmögen att tro evangelium. Sonen i vår text ville säkert bli frisk, men han kunde inte göra något för att bli av med den onde anden. Det stod inte i hans makt att bota sig själv. På samma sätt var det med oss innan den Helige Ande väckte tro i våra hjärtan. Vi kunde inte välja att börja tro. Vi kunde inte själva driva ut Satans påverkan och göra oss själva andligt friska. Precis som sonen i berättelsen behövde vi hjälp. Och precis som för pojken fanns det bara en som kunde hjälpa – Jesus Kristus.

Men, kan vi undra, varför lyckades inte lärjungarna driva ut den onde anden. I Matt 10 sänder Jesus ut de tolv och ger dem makt att just driva ut onda andar och bota sjuka m.m. Varför misslyckas de i det här fallet? Det är en fråga även lärjungarna ställer i dagens text. Jesus svarar på den frågan i vers 29 när han säger att ”detta slag kan endast drivas ut med bön”. Var det så att lärjungarna hade blivit så vana vid att driva ut onda andar att de glömt att deras kraft kom från Gud? Hade

de glömt att be om kraft från honom som har all kraft i himmelen och jorden? Hade de börjat tänka att de skulle kunna åstadkomma Herrens arbete utan att åkalla sin Fader i himmelen? Är det inte så att även vi ibland kan glömma

bort i vems namn det är vi arbetar? När vi planerar församlingens arbete, men också när vi gör upp planer för vad vi ska uträtta i vårt jordiska arbete, är det inte ibland så att vi glömmet vem det är som ger oss kraft att ens stiga upp på morgonen? Gud är inte bara närvarande på söndagar när vi går till kyrkan. Han är med oss varje dag

under veckan, varje minut och sekund. Allt vi gör, gör vi för att han tillåter det, eller ger oss kraft att klara det. Det är naturligtvis sant på ett särskilt sätt när det gäller arbetet i församlingen. Om vi inte ber till Gud om ledning, så trevar vi i mörkret när vi försöker utföra vårt uppdrag. Om vi inte gör det för att ge honom äran kan vi gå vilse i en strävan att vara framgångsrika för framgångens egen skull. Men när vi arbetar, väl medvetna om vem det är som ger oss kraften att arbeta, studera och vara föräldrar, då har vi också Jesu löfte att han alltid hör oss och alltid är med oss.

När Jesus dyker upp fattar pappan nytt mod. Vi kan tänka oss att han många gånger sökt hjälp för sin son och lika många gånger blivit besviken. När han nu ber världens allsmåttige frälsare om hjälp, är det en man som fått vänja sig vid besvikelse som ber. Därför är det också en bön med förbehåll: ”Om du kan så förbarma dig över oss och hjälp oss” säger pappan. Jesus uppfattar naturligtvis pappans tvivel och svarar: ”Om du

kan, säger du. Allt förmår den som tror.” Lägg märke till att Jesus inte säger: ’Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Hur kan du tvivla på att jag skulle kunna bota din son’. Intressant nog hänvisar inte Jesus till sin allmakt som tre

av lärjungarna just fått se uppenbarad. Istället talar Jesus om tro, ”Allt förmår den som tror”. Varför det tror ni? Jesus vet att en bön till Gud aldrig går obesvarad för att det efterfrågade är för svårt för Gud att uppfylla. Däremot kan vi människor be till fel gud, en gud som inte existerar, eller så kan vi be, inte i tro, men av habegär.

Ibland kan människor t.o.m. be i otro. Bönen: ”Om du finns Gud, gör så att jag slipper vara med om detta”, eller, ”Om du finns Gud, ge mig ett tecken” (Matt 12:39-40) är exempel på bön i otro. Ber vi så är det inte en bön som behagar Gud. Då kan vi inte förvänta något annat svar än det Jesus gav till fari-seerna: ”Ett ont och trolöst släkte kräver ett tecken, men det skall inte få något annat tecken än profeten Jonas tecken. Ty liksom Jona var i den stora fiskens buk i tre dagar och tre nätter, så skall Människosonen vara i jordens inre i tre dagar och tre nätter.” Gud är inte skyldig oss några fler tecken för att bevisa sin existens. Genom Kristi liv, lidande, död och uppståndelse har vi allt vi behöver för att få evigt liv.

En sak vi kan lära oss av pappans bön är att vi inte ska förminska Gud i vårt böneliv. Tänk inte att just det här problemet kan jag inte ta upp med Herren för att det är för komplicerat eller för stort - Gud är ju allsmåttig. Tänk inte heller att just det här bekymret kan jag inte besvära min skapare och uppehållare med för det är alldeles för futtigt och oviktigt – Gud är ju allvetande. Han vet redan vad det är som bekymrar dig och han har uppmanat oss att be.

Jesus skulle ha kunnat avvisa pappan. Han skulle kunnat säga: ”Om du inte är säker på att jag kan hjälpa dig och din son förstår du inte alls vem jag är”. Jesus svarar inte sällan skarpt när folk har fel uppfattning om honom. Men Jesus svarar inte strängt, han bara blottlägger pappans problem. Och pappan är inte stolt, han kommer inte med några ursäkter utan erkänner sin svaghet och ropar ”Jag tror. Hjälp min otro!” Tyvärr måste vi ofta säga att vi känner igen oss i pappans beskrivning av sig själv. Ofta blandas tro och tvivel hos en kristen. Idag har tvivlet också upphöjts till norm av många teologer och t.o.m. av vissa kyrkor. Det

anses nästan lite förmätet att vara övertygad om någonting. Tvivel är istället något fint, ett tecken på att man tänkt till, att man inte är så lättlurad, att man ägnar sig åt kritiskt tänkande och att man inte tar något för givet bara för att någon annan sagt det. Men hur är det i Bibeln? Aposteln Tomas, som kallas Tomas Tvillingen i Bibeln, men som i efterhand fått tillnamnet Tvivlaren får inte beröm av Jesus för att han uppvisar en rationalistisk hållning till Jesu uppståndelse och vill ha mer bevis. Precis som vi ibland kan anfåttas av tvivel så säger Tomas: "Om jag inte får se hålen efter spikarna i hans händer och sticka fingret i hålen efter spikarna och inte får sticka min hand i hans sida, så kan jag inte tro" (Joh 20:25). Vad blev Jesu svar när han träffade Tomas? Sa han "Tack för att åtminstone du tvivlade Tomas. De här andra lärjungarna är så lätta att övertyga så de kan man inte lita på, men du Tomas, du är allt en förståndig och vederhäftig karl?" Nej, Jesus låter istället Tomas få svar på sina frågor för att sedan uppmäna honom, "tvivla inte utan tro". Tvivlet är en inställning som kanske är användbar på andra områden när vi har att göra med människors utsagor, men när vi öppnar Bibeln öppnar vi Guds Ord och då är inte tvivel någon dygd. Istället är det ett av våra största problem, en synd som vi får be Gud om förlåtelse för. Vi kan säga precis som pappan i dagens text: "Jag tror. Hjälp min otro!"

Vi får lära oss i Bibeln att Jesus förlåter synd, att han välkomnar syndare som du och jag, att han erbjuder förlåtelse t.o.m. till dem som andra tror är bortom förlåtelse, alldeles för syndiga för att kunna få nåd inför Gud. Vi lär oss

i Bibeln att Jesus led och dog för allas synder, för att den som tror inte ska bli anklagad på domens dag, utan kunna stå frimodig inför Gud. I dagens text ser vi att Jesus också har tålmod med den som är svag och tvivlar. Han stöter inte bort pappan, utan uppmunt-
rar honom istället att bekänna sin otrossynd. Och när pappan gjort det visar Jesus honom nåd. Sök tröst i dagens text när du känner dig svag. Om du frågar dig själv hur det är med din tro. Om du undrar om Jesus verkligen kan ha tålmod med allt annat än perfekta kristna som vi – läs dagens text och se hur Jesus förlåter även svaghet och tvivel.

När frälsaren så skrider till verket får vi se en dramatisk kontrast mellan lärjungarnas misslyckande och Jesu självklara auktoritet. Jesus vänder sig mot pojken och talar strängt till anden, "Du stumme och döve ande, jag befäller dig: far ut ur honom och kom aldrig mer in i honom!" Vi människor misslyckas ofta med våra åtaganden, även den skickligaste läkaren misslyckas med att bota en del av sina patienter. Men den store Läkaren misslyckas inte. Trots att den onde anden rycker våldsamt i pojken så måste han kapitulera inför världens frälsare. Precis som Satan inte kunde hålla kvar dig som slav under synden när Jesus kallade på dig, precis så får

också denne onde ande ge slaget förlorat. Precis som Jesus vann en överväldigande seger på korset trots djävulens planer och ränker, precis så vinner Jesus även kraftmätningen i dagens text.

I inledningen talade jag om

mina problem med datorn och Internetuppkopplingen. När vi stöter på problem är det viktigt att vi vänder oss till rätt person. Om vi har problem med avloppen är det dumt att ringa och be vår frisör om hjälp. Om bilen vägrar starta tjänar det inte mycket till att ringa en florist och be dem

Tvivlet är en inställning som kanske är användbar på andra områden när vi har att göra med människors utsagor, men när vi öppnar Bibeln öppnar vi Guds Ord och då är inte tvivel någon dygd. Istället är det ett av våra största problem, en synd som vi får be Gud om förlåtelse för.

skicka ett blomsterbud. Det förstår vi allihop. Ändå är det lätt hänt att vi glömmer bort att be till Gud när vi får problem. Han som inte är en snäv specialist, utan har den mest allsidiga av kompetenser. Han som vill att vi ska höra av oss när vi får problem. Honom, om vilket det är sagt: "kasta alla era bekymmer på honom, ty han har omsorg om er" (1 Pet 5:7). Låt oss inte glömma att ropa till Gud när vi har problem. Han kan hjälpa och han vill hjälpa. Var inte heller rädd för att han ska avvisa dig p.g.a. din svaghet. Han är den om vilken Jesaja skriver: "Ett brutet strå skall han inte krossa, och en rykande veke skall han inte släcka, förrän han har fört rätten till seger. Och till hans namn skall folken sätta sitt hopp" (Matt 12). O Gud, hjälp oss sätta vårt hopp till honom. Amen!

Hjärtats sånger: att söka meningen med livet

Av Donald Patterson

Livet på jorden är kort! Tänk dig att du får leva tills du blir 80. Ta talet 80 och dra ifrån din ålder. Multiplicera nu detta tal med 52. Det talet är det troliga antal veckor du har kvar att leva. Jag är 42 år. Det betyder att jag som längst kan förvänta mig omkring 1 976 veckor till, d.v.s. om jag får leva längre än min far. Han dog när han var 71.

Är det bra att räkna sina dagar på detta sätt? Det är det säkert. När du räknar dem och ser att de dagar du har kvar är begränsade tänker du mer på hur du använder dem. Det gör att du lever ett mer meningsfullt liv.

Mose skrev en psalm där han lär oss att leva meningsfulla liv genom att räkna våra dagar. Mose levde i 120 år. Han växte upp och levde 40 år i Egypten, följande 40 år bildade han familj i Midjan och de sista 40 åren ledde han Israel ut ur Egypten till det utlovade landet. Under sina sista 40 år blev han vittne till att omkring 1,2 miljoner av hans samtida dog. Han visste verkligen hur kort livet var.

Med den insikten skrev han en psalm som får oss alla att leva mer botfärdigt och meningsfullt. Vi känner till den som psalm 90. Öva dig genom att läsa följande utvalda verser från psalmen tre gånger. När du har läst dem flera gånger kommer du att märka att du tvingas medge hur kort ditt liv verkligen är. Du kommer också att märka att du fostras till att leva på ett mera meningsfullt sätt.

Några verser ur psalm 90

⁴Ty tusen år är i dina ögon som den dag som förgick i går, de är som en nattväkt. ⁵Du sköljer dem bort, de är som en sömn. Om morgonen liknar de gräset som frodas. ⁶Om morgonen gror det och blomstrar, om aftonen vissnar det och blir torrt. . . . ¹⁰Vårt liv varar sjuttio år eller åttio, om krafterna räcker. När det är som bäst är det möda och bekymmer. Snart är det

förbi, vi flyger bort. . . . ¹²Lär oss inse att våra dagar är räknade, så att vi får visa hjärtan. . . . ¹⁴Mätta oss med din nåd när morgonen gryr, så att vi får jubla och vara glada i alla våra dagar. . . . ¹⁶Låt dina gärningar uppenbaras för dina tjänare och din härlighet över deras barn. ¹⁷Må Herrens, vår Guds, ljuvlighet vara över oss. Ge framgång åt våra händers verk, ja, åt våra händers verk må du ge framgång.

Något att begrundas

1. Hur kan Moses bilder i vers 4-6 få oss att inse hur kort livet egentligen är?
2. Vilken vishet får vi om vi räknar våra dagar på det sätt som Mose ber om i vers 12?
3. Vad lär oss vers 14 om meningen med livet?
4. I vers 16 ber Mose att Guds folk ska bli uppmunttrade i sin tro. Hur?
5. Vad menas när vi i vers 17 ber att Gud ska ge framgång åt våra händers verk?

Skatter att dela med andra

1. Gå upp 15 minuter tidigare nästa vecka och använd den tiden till att meditera över hur mycket Jesus har visat dig sin kärlek (vers 14).
2. Välj ut sju av Bibelns underverk och prata med din familj om ett av dem varje dag (vers 16).
3. Tänk på vilka saker du gör som kommer att få mest inflytande på denna jord andligt sett. Be så särskilt att Gud ska låta dessa saker bli till varaktig välsignelse för andra (vers 17).

Andra bibelställen om Guds mening med livet

Matt 28:19,20; 1 Kor 15:50-58; Ords 3:5,6; Fil 2:12-16

Ett hopp som är starkare än döden

Tal över 1 Tess 4:13-14 vid min fars begravning 3 augusti 2007

Av Egil Edvardsen

Kära sörjande, familj och vänner till Bernhard Edvardsen!

I sitt första brev till församlingen i Tessalonika skriver aposteln Paulus: ”Bröder, vi vill att ni ska veta hur det förhåller sig med dem som har insomnat, så att ni inte sörjer som de andra, de som inte har något hopp. Eftersom vi tror att Jesus har dött och uppstått, så tror vi också att Gud ska föra fram dem som insomnat i Jesu namn tillsammans med honom” (1 Tess 4:13-14).

En av de sista sakerna jag talade med far om sista gången jag besökte honom innan han dog var om himlen. Far blev på slutet väldigt ledsen och förtvivlad. Han trivdes inte där han var. Han ville helst komma hem. Varje gång jag hälsade på honom kom han tillbaka till att detta inte var ett ställe att bli kvar på. Jag svarade att jag höll med om det. Jag sa att denna jord inte är ett ställe att bli kvar på för någon enda av oss. Det är inte det som är vårt mål. Vi ska inte bo här för alltid. Det är himlen som är vårt mål. Det är dit vi ska. Det är himlen som är vårt egentliga hem, sa jag till far. Och där var han helt överens. Han ville också till himlen. Det fasta hoppet hade far.

Lite tidigare under den här gudstjänsten läste vi några verser ur näst sista kapitlet i Bibeln, Johannes Uppenbarelse. I den boken beskriver den gamle aposteln de märkliga syner han fick medan han på grund av sin kristna tro och bekännelse var förvisad till ön Patmos. Det var stora ting Johannes fick

se. Bland annat fick han se en liten glimt av himlen. Inte den himmel vi har över oss nu, utan den nya himmel och den nya jord som Gud en gång ska skapa. Han skriver: ”Och jag såg en ny himmel och en ny jord. Ty den första himlen och den första jorden hade försvunnit” (vers 1). Han hörde också en röst från himlen som sa: ”Nu står Guds tabernakel bland människorna, och han ska bo hos dem och de ska vara hans folk, och Gud själv ska vara hos dem.” Och så kommer det som för oss kanske är den största trösten när vi tänker på vad vi har att vänta oss. Han säger att Gud ”ska torka

alla tårar från deras ögon. Döden ska inte finnas mer och ingen sorg och ingen gråt och ingen plåga.”

Jag vet inte vilka tankar ni får när ni tänker på himlen. Det är inte heller så lätt att utifrån bibeltexterna säga så mycket konkret om himlen. Men en sak är säker. Allt som vi här på jorden förknippar med något svårt, vare sig det är synd och ondska, krig och strid mellan människor, eller det är olika slags smärta och lidande eller sorg och nöd, allt det ska vara borta. Ja, inte heller döden ska finnas mer, läser vi. Texten summerar det kort och enkelt så här: ”Det som förr var är borta.”

Här på jorden är döden en oundviklig realitet. Vi måste alla

dö en gång. Det är fortsättningsvis 100 % dödlighet bland mänskligheten. Men när den dagen kommer som Johannes talar om ska döden vara borta för alltid. Det ska inte längre finnas någon död.

Idag har vi samlats vid fars kista, och om en liten stund ska vi sänka ner kistan med fars döda kropp i

graven. Senare ska kistan täckas över med jord, och snart börjar den förmultna. Det dröjer inte länge förrän den inte finns längre. Också fars kropp ska förmultna. För det mänskliga ögat ser det ut som om detta är det allra sista.

När döden har inträffat och vi har följt våra döda till graven är det slut. Så ser det ut för oss.

Men Guds ord säger att det inte är så. Gud säger i sitt ord att döden inte är slutet. Låt mig använda en bild. Varje höst dör allt i naturen. Blommorna vissnar, lövens gröna färg blir gul och orange och till slut faller de av. Vi tycker kanske att det är lite vemodigt, men det gör inte så mycket för vi vet ju att det kommer en ny vår då naturen ska vakna till liv igen. Nya färggranna blommor och friska gröna blad ska slå ut. Det vet vi, och den vissheten hjälper oss att komma igenom en mörk och kall vinter.

Men tänk om vi när hösten kommer inte visste att det skulle

Allt som vi här på jorden förknippar med något svårt, vare sig det är synd och ondska, krig och strid mellan människor, eller det är olika slags smärta och lidande eller sorg och nöd, allt det ska vara borta.

komma en ny vår. Tänk om vi skulle se på de vissna bladen och blommorna och tänka att nu är det slut för alltid. Det hade ju varit förfärligt trist. Vad tungt det skulle vara att gå igenom den mörka och kalla vintern utan hoppet om en ny vår. Men vi vet bättre, eller hur? Vi vet att det kommer en ny vår. Vi vet att solen ska stiga upp på himlen igen och allt i naturen ska vakna till nytt liv.

Så är det också med döden. Vi lägger våra döda i gravarna, och de vissnar och blir till jord igen. Men det är inte slutet. Bibeln säger att det finns en uppståndelse från de döda. Jesus, han som är Guds son och vår Frälsare, dog också. Han dog på korset på Golgata för att sona vår synd och skuld. Jesu döda kropp blev också lagd i graven. Men han stod upp ur graven igen på tredje dagen. Döden kunde inte behålla honom. Han var starkare än döden. På samma sätt ska döden inte kunna behålla oss när vi läggs i graven. Jesus ska komma tillbaka och väcka upp våra döda kroppar.

Det är detta hopp om uppståndelsen och om den nya himlen och den nya jorden där döden inte längre ska finnas som håller oss uppe nu i sorgen. Det är detta hopp som bär oss. Det är ett hopp som är starkare än döden. Vi ska inte sörja som de som inte har något hopp, säger Paulus. ”Eftersom vi tror att Jesus har dött och uppstått, så tror vi också att Gud ska föra fram dem som insomnat i Jesu namn tillsammans med honom.”

Lägg märke till att vårt hopp om uppståndelsen och den nya himlen är oupplösligt knutet till Jesus och hans död och uppståndelse. I 1 Kor 15 – det som vi ofta kallar det

stora uppståndelsekapitlet i Bibeln – talar Paulus utförligt om detta oupplösliga samband som finns mellan Jesu uppståndelse och vår. Han svarar dem som hävdar att det inte finns någon uppståndelse från de döda och säger: ”Om det inte finns någon uppståndelse från de döda, har inte heller Kristus uppstått. Men om Kristus inte har uppstått, då är vår predikan meningslös och er tro meningslös . . . ni är ännu kvar i era synder” (1 Kor 15:13-14,17b). Om det inte finns någon uppståndelse har inte heller Kristus uppstått. Men om Kristus inte har uppstått står det verkligen illa till med oss. Då har vi kvar våra synder. Då är vi förtappade.

Låt mig berätta en liten historia. En man stod en dag utanför en konstfär och betraktade en målning som hängde i skyltfönstret. Motivet på målningen var den lidande Kristus på korset. Medan mannen stod där kom en liten pojke förbi. Även han stannade och betraktade samma tavla. När mannen la märke till pojken pekade han på tavlan och frågade: ”Vet du vem det är som hänger på det där korset?” ”Ja,” svarade pojken, ”det är vår Frälsare.” Det var tydligt att pojken blev överraskad över att det fanns någon som inte visste vem Jesus är. Ivrigt fortsatte han att berätta om tavlan för den främmande mannen. Han pekade på soldaterna som stod vid korset och sa: ”Där har vi soldaterna, de romerska soldaterna.” När mannen inte svarade sa pojken: ”Det var de som dödade honom, ja, det är verkligen sant, de dödade honom!” Mannen sa inte ett ord, och efter att ha kastat en sista sorgsen blick på tavlan gick han därifrån. Men han hade inte

kommit så långt när han märkte att pojken kom springande efter honom. Han stannade och vände sig frågande mot pojken. ”Jag vill bara berätta något mer för dig,” sa pojken med andan i halsen. ”Han stod upp igen. Ja, det är alldeles sant, han stod upp igen!”

Vi har inte en död Frälsare utan en levande! Det var nödvändigt att Jesus måste dö. Varför det? För att frigöra oss från döden, för att ge oss ett hopp som är starkare än döden. Bibeln säger att döden är ett resultat av synden, vår synd. ”Syndens lön är döden” (Rom 6:23). Men när Jesus dog på korset som en förbrytare dog han inte för sin egen skull. Han dog för oss, för dig och alla människor. Det finns inte en enda människa som han inte har dött för. Vid sin död sonade han det straff vi skulle haft. ”Han är försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan också för hela världens” (1 Joh 2:2).

Men som den lille pojken sa till främlingen: ”Han stod upp igen! Ja, det är alldeles sant, han stod upp igen!” Jesus, vår Frälsare, var starkare än döden. Det kom en påskdagsmorgon med en tom grav. Därmed förstår vi att den frälsning Jesus åstadkom när han dog på korset är fullbordad. Vi vet att våra synder är utstrukna, att Gud är en nådig Gud som älskar oss över allting.

”Eftersom vi tror att Jesus har dött och uppstått, så tror vi också att Gud ska föra fram dem som insomnat i Jesu namn tillsammans med honom”, skriver Paulus. Detta är vårt säkra och fasta hopp.

Vi sörjer idag för att far inte längre är bland oss. Men vi har hopp, liksom far hade hopp. Detta är ett hopp som är starkare än döden. Amen.

KELK-Europa i Plzen

Den Konfessionella evangelisk-lutherska konferensens (KELK) Europaregion arrangerade för tionde gången ett möte. Vår systerkyrka i Tjeckiska republiken ansvarade för detta möte som ägde rum i Plzen 19-22 april 2007. Bland deltagarna fanns representanter från KELK kyrkor i Tjeckien, Lettland, Ryssland, Ukraina, Portugal, Tyskland och Sverige/Norge och vi hade även besökare från USA och Georgien. Från LBK var utöver undertecknad Birgitta och Seth Erlandsson och Öyvind Edvardsen närvarande. Dagarna innehöll andakter, föredrag och diskussioner. Föredragen handlade mest om den yttersta tiden och läran om millennialismen (tusenårsriket). Mötet hölls i S:t Paulus församling vilken delar lokaler med Martin Luther-skolan i en fin byggnad som de har haft sedan 1992. Mötets ordförande, pastor Mark Grubbs och sekreterare, pastor Martin Wilde förtjänar ett stort tack. Både mötena och den friare gemenskapen på kvällarna var planerade grundligt.

Det var uppmuntrande och uppfriskande att få vara tillsammans med trossyskon från olika delar av världen. Det var trevligt



att träffa rektor John Vogt, som nu arbetar i Ukraina, och många bröder som har besökt vårt seminarium i Ljungby någon gång. Det var också trevligt att lära känna nya människor. Under dagarna fick vi höra hur Gud låter sitt ord bli till välsignelse genom det arbete som våra systerkyrkor utför runt om i Europa. Det var speciellt intressant att få diskutera med pastor Kakhaber Pitnava från Georgien. Georgiens lutherska kyrka tillhör inte ännu vår kyrkogemenskap,

men vi får be att Gud leder dem och många andra att dela med oss den glädje som vi har i vår kyrkogemenskap inom KELK. Må Gud välsigna oss som kyrkor och enskilda kristna så att vi alltid håller oss till Hans ofelbara ord och bekänner den tro som vi har fått genom evangeliet. Låt oss fortsätta att be för våra egna församlingar, LBK och alla våra systerkyrkor och deras pastorer och lärare runtom världen.

Jan-Erik Tiri

Församlingsnytt

Lutherska Immanuelsförsamlingen i Umeå

DOP

Ruben Sven Albin Öman, född 070506, döpt 070603.

DÖD

Alfons Sandström, 070729, 81 år gammal.

Den lutherske församling, Avaldsnes

DÖD

Karl Hjelmaas, 070317, 85 år gammal.

DOP

Andrea Hjelmaas, född 070730, döpt 070909.

St Lukas ev-luth församling, Stavanger

DÖD

Bernhard Trygve Edvardsen, 070726, 86 år gammal.

FRIHET från själviskhet

Av Paul Kelm

Jesus ger oss det nya livet som övervinner den mänskliga naturens själviske tyrann.

Jag lever med en tyrann inom mig. Min mänskliga natur vill att jag ska tro att jag måste vara bättre än alla andra.

Livet i själviskhet

Denna vinna/förlora-syn på livet får mig att hamna i en tävlingsrelation till andra. Jag kan inte acceptera dem sådana som de är. Denna syn på mig själv som innebär att jag måste jämföra mig med andra, leder till att jag antingen känner mig underlägsen eller överlägsen. Jag kan inte bara vara sådan som Gud har skapat mig. Min syndiga natur tänker att jag måste få som jag vill, därför måste du ha fel bara för att jag ska få rätt. Denna syndiga natur försöker övertala mig att jag behöver en massa saker, från materiella symboler på framgång till sensuella upplevelser av nöje och tillfredställelse. Och hur mycket och vad jag än har så är det inte tillräckligt. Tyrannen inom mig vill göra mitt liv till ett elände. Romarbrevet 7 säger mig att samme tyrann finns inom dig.

Jag läser bergspredikan och känner mig obehaglig till mods.

”Älska era fiender och gör gott mot dem som hatar er” (Luk 6:27)?

Herre, min syndiga natur anser att det inte kommer att fungera. ”Om någon tar ifrån dig det som är ditt, så kräv det inte tillbaka” (Luk 6:30)? Om jag gör så kommer folk att utnyttja mig. ”Men jag då?” frågar sig den gnagande rädslan inombords. Den får mig att bli misstänksam och cynisk. Hur är det med dig?

Jag vet att Bibeln lär oss underordning eftersom vi har en överhet över oss (Rom 13:1). Ja, aposteln säger ”Underordna er varandra” (Ef 5:21). Men jag gillar inte att någon annan säger till mig vad jag ska göra. Frihet, innebär det inte att vi får göra som vi vill?

Livet i frihet

I boken *Om en kristen människas frihet* skriver Martin Luther: ”En kristen människa är den friaste herre över allting och ingen underdånig. En kristen människa är en tjänstvillig tjänare åt allting och var man underdånig.” Evangeliet förklarar de båda halvorna i denna paradox. Jesus har gjort oss fria. Vi är Guds förlåtna helgon och vårt medborgarskap är i himlen (Fil 3:20). Och Jesus har befriat oss från den själviskhet som gör oss okänsliga för andra människors behov. Så här gick det till.

Detta är vad Jesus har gjort för

oss. Genom den förlåtelse han förvärvade har han gjort universums Härskare till vår Far igen och därmed befriat oss från rädsla. Själviskheten drivs av rädsla. När Jesus uppfyllde Guds stora löfte om frälsning till priset av sitt liv, gav han oss förtröstan på och tillit till Guds löfte att vara med oss. Vårt ”jag” vilar tryggt hos Gud, både känslomässigt och fysiskt. Vi behöver inget bevisa och har inget att frukta. Jesus har gjort oss till medlemmar i sin kyrka, Kristi kropp, där vi kompletterar varandra i stället för att tävla med varandra. Vi ser på varandra som delar av Kristi kropp. Kärleken fungerar. Den värdesätter människor i stället för att bedöma dem. Den bannlyser misstänksamhet och bitterhet. Jesus gav vårt liv en mening och ett uppdrag, samma uppdrag som fick honom att tjäna i stället för att bli betjänad (Mark. 10:45).

Jesus ger oss det nya livet som besegrar den mänskliga naturens själviske tyrann. (Rom. 6:1-7; Gal. 2:20). Genom evangeliet skapar den helige Ande ett nytt jag som förstår att tjänande och underordning är vägen till ett lyckligt liv (Kol. 3:10; Ef. 4:22-24). Jesus är vårt hopp om himlen och ger oss anledning att skjuta upp glädjen till dess att han vid sin återkomst gör oss fullkomliga för himlen. (Kol. 1:27 och 3:1-4).

Sommarkonferens 2007



Många i LBK har lärt sig älska Hjälmgården. För femte gången styrde ett rekordstort antal deltagare kosan dit för att delta i kyrkans sommarkonferens. Sedan förra gången har en betydande utbyggnad skett: en stor ny byggnad med reception, föreläsningssal, restaurang och vacker utsikt över Hjälmgården samt flera enkla små stugor för övernattnin.

Sommarkonferensen är för många ett bra tillfälle till meningsfull semester. Man får lyssna till innehållsrika och uppbyggliga föredrag och fira gudstjänst tillsammans med många. Det är en stor glädje för dem som kommer från små församlingar och ofta känner sig ensamma i en omgiv-

ning som inte vill ha med Herren att göra. Gemenskapen och tillfälle att umgås med trossyskon som är avlägset bosatta betyder också mycket.

Även för barnen är det bra att få komma till Hjälmgården, för där finns lekplats och stora grönytor att spela boll på, där finns en stor studsmatta, en fin badstrand och många kompisar. Och man behöver inte gå på långa obegripliga föredrag, för det finns särskilda lektioner för olika åldrar där man får lära sig mer om Jesus, barnens allra bästa vän. Man får lära sig sånger om honom och i söndagens gudstjänst sjunga de sångerna för de vuxna.

Temat för årets sommarkonfe-

rens var **Guds väldiga gärningar** i skapelsen, i frälsningen och i kyrkan. Vår kyrkas kontaktman från Wisconsinssynoden John Vieths deltog i konferensen och predikade vid en kvällsandakt. Föredrag och predikningar finns på LBKs hemsida. Den som inte har tillgång till en dator kan beställa CD-skivor med ljud eller video från sommarkonferensen från Andreas Frank, Vårdkaseberg 33, 434 98 Kungsbacka, tel 0704-920285.

Till Guds väldiga gärningar hör de speciella gåvor han gett åt många i vår kyrka att undervisa, musicera, sköta det praktiska och mycket annat som behövs för att vara de olika lemmarna i Kristi kropp till tjänst. Många vore värda att omtalas, men här ska endast två nämnas. Den första är 11-åriga Mirjam Welde, som redan är virtuos på sitt instrument violin. Hon spelade så man fick "ståpås". Den andra är S:t Markus församling i Ljungby, som så föredömligt ordnat med alla praktiska arrangemang som behövs för att allt ska flyta på bra. Det är mycket arbete som lagts ner på program, sånghäften, barnundervisning, kvällsfika osv. Församlingens medlemmar förtjänar ett stort tack för att årets sommarkonferens blev så bra.

Birgitta Erlandsson



Kärlek utan krumbukter

Han sände budbärare framför sig, och de gav sig iväg och gick in i en samaritisk by för att förbereda hans ankomst. Men folket tog inte emot honom, eftersom han var på väg till Jerusalem. När hans lärjungar Jakob och Johannes såg det, sade de: "Herre, vill du att vi ska kalla ner eld från himlen som förtär dem?" Men Jesus vände sig om och tillrättavisade dem. Och de gick vidare till en annan by. (Luk 9:52-56)

JAKOB OCH JOHANNES var brinnande för Jesus. Det var för den delen också Petrus i Getsemane. Men deras nit var missriktat. De hade inte omsatt kärleken till Jesus i kärlek till förlorade själar. Istället gjorde deras nit för Jesus att de blev förbitterade på förlorade själar, kanske för att de inte kom ihåg eller insåg ur vilka enorma djup Jesus hade räddat dem, eller kanske för att de ännu inte till fullo hade förstått Frälsarens uppgift.

Det är lätt för oss att falla i den fällan. Vi tror oss strida så mycket för Jesus och hans sanning att när vi ser Jesus bli motsagd eller förkastad är vår första önskan att ropa på omedelbar förbränning av dessa fiendesjälar. Men det är ingen kärlek i det. Tänk på hur Jesus reagerade! Lukas säger att Jesus tillrättavisade lärjungarna. Försök föreställa dig scenen! Jakob och Johannes trodde att de kom med ett förnämligt förslag. De kände att de kom till försvar. Men Jesus vände sig om och började förebrå dem för denna tanke. De kände sig säkert små efter denna skarpa replik. Istället för att för-

vandla sina fiender till aska försatte han sina egna lärjungar i ångerns aska.

Det finns tillfällen då vi också behöver höra hårda ord från Jesus. Det finns tillfällen då han behöver ge oss anledning till ånger. När vi tror oss vara bättre än andra, när vi ser minoriteter eller människor från andra kulturer och av annan religion som fienden istället för *offer* för fienden, när vi önskar olycka över själar som Gud ännu ger en nådatid syndar vi allvarligt mot Jesus och hans kärlek. Vi behöver bli påmindra om vår syndfullhet och att vi är värda helvetets eld. Varför det? Först och främst så att Jesus än en gång kan lära oss varför han tog vägen genom Samaria. Jesus tog vägen genom Samaria för att rädda samariterna precis som han tänkte rädda sina lärjungar, precis som han tänker rädda dig och mig. Det är Jesu kärlek till förlorade själar som nu lever i oss.

Min Frälsare, ge mig ett hjärta som är som ditt, ett hjärta som utan krumbukter älskar förlorade själar.